

FOLIA ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ. APARE IN FIECARE LUNA DE DOUË-ORI

Prețul abonamentului :

Pentru Austro-Ungaria . . . . . 12 corône
Pentru România și străinătate . . . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR :

IOAN BACIU
preot.

Prețul inserțiunilor :

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor. : 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 corône

Madame Tallien.

Tip de femeia din marea revoluțiune, de Dr. Alb. Wittstok.

Pre timpul domniei teroriste a regelui Robespierre, cum îl numește Pitt, când lumea vedu spectacole ca și cari mai grozave nu putură fi nici sub imperatul Nero, o femeia trimise pumnalul ei unui bărbat, pre care îl iubea. Acest pumnal omori tirania roșia. Femeia se chiema Teresia Cabarrus, iar bărbatul Tallien.

Tallien este una dintre celea puțin cunoscute personalități a revoluției, este însă o figură măreață. Nu trebuie uitat, că el, fără trecut, fără legături, fără prietini, singur prin curajul și puterea oratoriei sale a ajuns se presideze Conventul, la etatea de 25 ani.

„Sângele lui Danton te va înăduși!” dise Tallien, către Robespierre, la 9 Thermidor. Și în ziua următoare cădu capu lui Robespierre. Revoluția dărîmase Bastila, înălțase înse gilotina în locul ei. La 11 Thermidor odichni gilotina. Franța cea republicană respiră din nou strigând în lumea largă cuvântul: Libertate! Inse cine scie, ce var fi adus ziua de 10 Thermidor, dacă Tallien într’armat cu lacrimile Teresiei sale, nu ar fi rupt vëlul; Madame Tallien a fost acea, care a stavilit revoluția în orgia ei. De acea i-au dat numele de „Notre Dame de Thermidor.”

Teresia Cabarrus era o spaniolă; ea crescuse în Madrid, în casa avutului conte de Cabarrus. Tatal ei, un bărbat serios și

plin de spirit, a dat copiilor sei o creștere severă fiind de părere că numai astfel e posibilă o adevărată formare de caracter. Teresia vorbea fluent trei limbi: cea spaniolă, franceză și italiană, și pricepea în câtva și cea latină. Frumseșea ei trupească se arată încă foarte de timpuriu. Contele de Cabarrus o aduse dîmpreună cu frații ei la Paris, spre ai da o creștere desevêrșită. Tineră copilă își luă cu multă părere de rău rămas bun dela Madrid și dela castelul Caravachel, astăzi proprietatea contesei de Montijo. Teresia sosi la Paris în totă strălucirea tinereții sale spaniole, ea uni inse frumseșea-i trupiască cu cea a spiritului ei. Copii remaseră dîmpreuna cu crescătorul lor, un abate, la dîmna de Roisgelouz, până în anul următor, când contele veni la Paris și își cumpără o casă proprie.

Michail Kogălnicean.

prezece ani îi oferi mână și căsătoria se încheiă. În castelul de Fontenay se aranjară sêrbări, despre cari vorbea întreg Parisul.

Marchisa de Fontenay primea în salónele ei cea mai aleasă societate, lumea dela curte și persoanele celea mai pline de spirit:

membrii familiei Montmorency, La Rochefaucauld, Lafayette, Lameth, Chamfort și alții. Norii înse întunecau deja orisonul și astrologii politici profetisau furtuna. Era lipsă de opintiri mari spre a sufoca în dicționarul poporului cuvinte ca: fomete, sclavagiu, superstițiune. Omenii visau de libertatea conștiinței și de libertatea politică, nutriră credința deșartă de a le da poporului pre amănândone și pe deasupra încă și pânc. Marchisa de Fontenay, cu spiritul ei vioiu se lăsă într-un chip deosibit legănată de aceste visuri. caracterul ei cavaleresc era încântat de gândul unei reînnoiri a lumii îmbătrânite. Ea presimțea orecum că într-o zi numele ei va străluci. În saloanele ei nu aveau loc numai jocuri, danțuri și cântări, ci se vorbea despre popor, cu adevărată frățietate.

Cine va fi cândva în stare se enemure toate cauzele revoluțiunii franceze? Pote că i s'ar fi putut designa o altă desvoltare, mai puțin sângeră. Nedreptate i se face înse lui Ludovic al XVI-lea când îl presintă ca pe un rege, care neputând incunjura primejdia, nu a fost nici apt spre a o prevedea: ori și care alt monarch, ar' fi fost sigur de ea, până la un anumit grad. Forța revoluției zăcea tocmai în fapte înseși și în idei. Regele era slab fiindcă societatea în fruntea careia se afla, era plină de slăbiciuni.

Totul fu distrus, totul trebuia reedificat din nou. Inceputul s'a făcut punându-se drept temelie, declararea drepturilor naturale. Se decretează libera profesare de credință, și libertatea presei triumfează. Constituția marginesce drepturile prerogativei regesci. Opera minții și a filosofiei continuă. Statul se desface de biserică. Adunarea legislativă redă protestanților bunurile antecesorilor lor, emigrații pre timpul desființării edictului de Nantes. Fie care cult e recunoscut prin lege. Statul vrea să pună clerul sub constituția burgheasă, se nasc înse noue turburări.

Pre timpul acesta dădu marchisul de Fontenay deputaților o soarea, în castelul său. Mirabeau veni cu Chamfort: furtuna și fulgerul, cuvântul și peana, oratoria și spiritul, un contrast inseparabil. Intre cei prezenți mai era Bergniand, Barnavé, Robespierre, și Camil Desmoulins.

Și fiindcă Iean Inqves Rousseau era tocmai foarte la modă, această sărbare din castelul de Fontenay avu loc în natura liberă. În parc cânta o orchestră și copile tinere îmbracate în alb, așteptau pre oșpeții din Paris, la intrare, cu buchete de flori; Nu a lipsit nici chiar Florian, cel care cunoscă încă jocurile pastorești din Trianon.

Oșpeții luară dineul în parc sub bătrânii castaui, stând cu picioarele prin iarbă ca în Arcadia, și inundați de parfumul florilor. Marchisa însăși mai târziu ca „prințiasă de Chimay” descrise aceasta sărbare în epistolele sale. Dineul fu deodată întrerupt de o volbură puternică, care ridică sus în aer masa și peruca lui Robespierre.

Deși își invitase marchisa frumoșele prietene la masă, totuși ea fu zăpăcită de sărbare. Sa beut pentru frumșetea ei și s'an improvisat versuri despre ochii ei spanioli și despre spiritul ei francez.

Curund după aceea străbătu prin întreaga Franță, strigătul; Mirabiau e mort! Cu toate partidele avea legături acest orator vestit, care resărise din creierii revoluției, asemenea zeiței înțelepțimii din capul lui Iupiter.

Și acum apăru Tallien pe scenă.

Tallien, care a fost prietinel și dușmanul lui Napoleon, s'a născut ca și Bonaparte în anul 1769, și muri aproape pe același timp cu el. Tallien trăi așadară numai cincizeci de ani, dar câte veacuri în acest jumătate de veac! El cunoscuse pe Ludovic al XVI-lea, revoluția, terorismul, directoriul, consulatul, imperiul, pe Ludovic XVIII-lea, cea o sută de zile, și restaurațiunea.

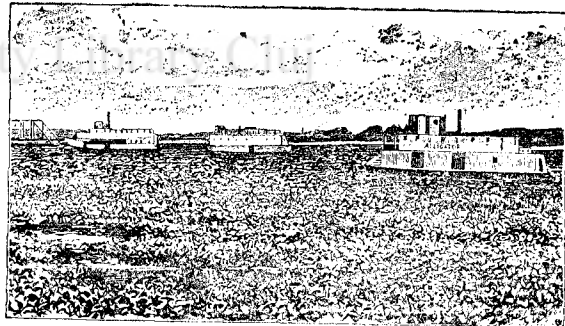
Tallien se trăgea din părinți seraci: tutorul său, marchisul de Bercy, îl trimise într-un colegiu: Tallien înse, care era deja revoluționar, fugi de aici, în etate abia de cinci-spre-zece ani. Apoi intra ca scriitor în biroul unui procurator, și pre lângă aceea continuă se învețe limba latină și greacă. Dar schimbăciosul băiat nu stătu mult nici aici, el voia să-și valorizeze cunoscintele sale, și

se mai învețe ceva nou, și astfel se hotări se să facă culegător-tipograf. Tipografia este de fapt una dintre celea mai bune școli a omenimii: Acolo merge, și de acolo easă totă inteligența. Gutenberg a zis: Să fie lumină! și s'a făcut lumină.

Cu totă dragostea sa de cărți înse, Tallien nu a stat nici aici așa mult; el se întorse carăș la birou. Ca scriitor făcu tinerul om cunoscinte foarte profitabile, cum a fost cea a vestitului avocat Danton. Mai târziu ajunse a fi secretariului Lameth și a deputatului Broustaret, după aceea corector la *moniteur*. El era acum un bărbat tiner de 20 ani, mare, frumos crescut, care eserecia o iresistibilă atracțiune, pre lângă aceea de un caracter energic, cu aspirațiuni înalte, și care nu se descurăgia prin nimic.

Tallien își vedu pentru prima oră, pe fiitorea lui soția, pre o mântuise pentru el și pentru ea, într-o societate, la pictoreasa, madame le Brun. Dómna de Fontenay se lasă se o zugrăvească, dómnele înse nu allară chipul destul de frumos. Madame le Brun se întorse atunci spre grupa de bărbați, din întâmplare spre Tallien, cerând părerea acestora. „Așteptați un moment,” zise Tallien luând potretul și comparând fiecare trăsătură cu originalul. Când se uită el acum în ochii tinerei femei, marchiza recunoscuse pentru prima dată, că bărbatul ei este deja bătrân. Pre lângă aceea Tallien își dădu o părere așa de amănunțită corectă asupra potretului, încât toți trebuiră să-i admire cunoscintele în arta picturii. Tinerul bărbat se închină ușor, și se întorce la grupa de domni.

Nu i se pare omului că cetesce o pagină dintr-un roman, când aude despre prima întâlnire a Teresiei Cabarrus cu Tallien? Dar un roman este întreagă viața acestei femei.

Oprirca navigațiunii pe canalul Spandau de cotropitorea *Elolea canadensis*.

Tallien revădu pe marchiza de Fontenay, pre când era secretar la Lameth. Contesa Lameth și dómna de Fontenay ședea pre balcon. Tallien veni, căutând pre domnul său, și avea epistole în mână. „Mesandru nu e aici, dar adă numai încóce, cea ce ai adus,” zise contesa. Apoi îl ruga pe Tallien, să le taie un buchetaș micuț de rose albe de pre un rosar ce se afla ca la doi pași sub balcon. Tallien alergă și aduse contesei cea ce dorise. „Nu ai înțales, că nu sunt pentru mine?” întrebă ea. El oferii acum rosele dómnei de Fontenay. Întimplarea aduse că o roză cădu jos. Tallien o ridică repede, și lucru fise că nu o mai inapoiă. Apoi se închină și se întorse, grăbit în cabinetul său.

Din tipograf se făcu cu încetul un scriitor. Tallien luă peana de jurnalist în mână, după cum iai o sabie. El întemeiă *Journal des Sans-culottes* din care se născu *Ami des citoyens*, care se schimbă mai târziu în *Journal fraternel*. Tallien își câștigă în curund renume, în arta scrierii și vorbirii el nu avuse magistrii mai mici, ca pre Marat și Danton.

La 21 Iunie 1791 se tređi Parisul fără de rege. Aceasta veste provocă cea mai mare indignare în popor. „Ce?” diceau omenii. „au plecat s'an dus pe ascuns? Ei vreau sigur, să se alieze cu dușmanii noștri și să se întorcă în fruntea armatelor inimice.” Aceasta plecare, în timpul nopții a fost într-un adevăr o

mare greșală. Curund după aceea s'auzi: regele e arestat! De acum începând disparură considerațiile de raug, de nefericire, de virtuți personali, ba chiar și pietatea detorită femeii. Ludovic al XVI lea, fugise, el resignase la corona sa, spre aș mântui viața.

Monarchia nu mai era decât un nume, nobleța nimic alta decât o suvenire, și adunarea constituantă o umbră. În Franția domnea singur numai și numai opiniunea publică, aceasta regină a lumii.

Astfel sosi ziua de 10 August. Poporul pătrunse în Tuilerii, garda șteriană fu măcelărită, regele fugi, căutând scăpare, în adunarea legislativă. Acum sunase ora cea mare: Regele își sa-

crifică tronul. adunarea legislativă își dă dimisia iar poporul sângele. La granițele Franciei însă stă inimicul. Intre acestea Tallien fu ales la comuna din Paris. În numele aceleia ceru el demolarea porților Saint-Denis și St. Martin, a arcurilor de triumf și a tuturor celorlalte simboluri ale despotismului. „În locul statuei lui Ludovic al XVI-lea, trēbue pusă aceea a libertății, dise Tallien. La 10 August apare din nou. La 31 August vorbi inaintea Adunării legislative, în numele comunei Paris. Monitorul îl arată ca pre oratorul deputățiunii. Cei ce l'au vedut în aceea zi, au vedut în el un tribun al poporului.

(Va urma.)

Enea Pop Bota.

La mórtea lui Michail Kogălnicean.

*Din țara tă când ai plecat
Al României tată drag;
Suspiu la ceriuri s'a înălțat
Ș'un neam întreg a implorat
Drum bun părintelui pribeag!*

*Ați Tu ești mort... pe urma ta
Plâng munți și văi și neamuri plâng,
Ah! cum vom sci noi îngropa
Kogălnicene 'n grópa ta
Măririle ce ați se stâng!!*

*.... Țeranu 'n câmp cu plugul lui
Aude vestea, stă pe loc,
El face semn copilului
De lângă boi: „Vină săți spuiă!”
— Și ochii lui înótă 'n foc:—*

*„Vedă tu pământul ce brăzdăm,
„Copilul meu, — odată-a fost
„Menit ca vecinic se'l lucrăm
„Și lucrat gata se'l prestăm
„Străinului de adăpost. —*

*„Și dacă astăzi ne mândrim
„C'avem un nume pe pământ
„Ogor c'avem se plugărim
„Pământ avem dacă murim
„Nu ți cumperi locul de mormēt;*

*„E cinstea lui copilul meu,
„Alui Michail Kogălnicean
„Pre care astăzi Dumne-deu
„Ni l'a luat;.. În locul seū
„Cine- o fi tată la țeran!?!*

*„Cine - o iubi pre cel sărac
„Așa cum dēnsul l'a iubit?
„Ah gândul nu pot se 'mi împac,
„Că el e mort... Ce se me fac
„Copilul meu?!.. el a murit!*

*Și laerămi curg părēu pe plug
Și plâng bătrāni și plâng copii,
Căci omul, ce-a sfărmat un jug... ,*

Ad zace 'ntins întrefăclii

*Pe unde sórele 'ncăldeșce
Numai un suflet de român,
Profundul doliū să lățēșce,
Tot ochiu-'n lacrāmă lucedce
Și tótă flórea dă suspin.*

*Căci Tu ești mort!.. și 'n urma Ta
Dureri în lacrēmi caldē se sting
Ah, cum te-om sci noi îngropa
Kogălnicene... Grópa Ta
Altar va fi eelor ce plâng!*

*Planava duchul teu iubit
Preste popor Părinte bun,
Căci glas de ómeni s'a pornit
Din spre apus la rēsărit
Și spus-au lumii hotărit... ,
Că cei ca Tine-'n veci n'apun!!! —*

G. Simu.

Amintiri triste.

Memoriei doamnei C. N.

Eram abia trecut în gimnasiul superior, când în comuna mea natală P. a venit părintele N.

În ambiționa mea de student, știind altmintrelea, că așa pretinde bunăcuviința, primul lucru la ce am fost reflectat, la auzul vestei îmbucurătoare a fost se felicitez pe noul meu părinte sufletese. Și mă simțeam atât de fericit când eugetam că în vacanță voi avea la cine merge, cu cine se-mi potrece fiind singur la scolarul satul meu, ba singur din jurul întreg.

Deja înainte îmi faceam fel și fel de planuri: ce voi face la prima vizită, cum mă voi purta, cum voi fi primit în noua familie; pe toți mi-i închipuiam de nisece omenii de tot afabili, nobili și buni; îmi închipuiam ce bine voi fi tratat ca oște nou, ce bine le va părea spunându-le câte o noutate din locurile de care dinșii de mult s'au despărțit; aceste și alte asemenea îmi închipuiam înainte de a cunoșce respectabila familie a părintelui N.; aceste îmi erau — quasi — programul activității mele de peste vară. Mai resta numai ca se treacă cât mai îngrabă cele 2 luni, ce le mai aveam, ca se-mi pot realiza mărețele mele planuri, ce eu dor și nerăbdare așteptam.

Tote-mi erau întocmite, toate realizabile și pare ca înainte simțeam fericire, vedându-mi reușita planurilor; numai una era, ce mă nelinșcea, n' am mai un lucru îmi da de gândit: cum mă voi purta față de fetița părintelui N., eu, care încă n' am eșit din casa părintească, eu a cărui inimă era neatinsă de influința așa dăsei civilizațiunii moderne?! aceste mă nelinșceau cu atât mai mult, cu cât eu în simplitatea și nevinovăția mea mi-o închipuiam ca cine seî ce „Elena lui Paris“ din mitologia greacă, sau o altă ființă față de mine aproape suprapământeseă; nu șiam că și ea tot atât de inoentă, tot atât de nevinovată ca și mine.

Una însă mă mângăia: ambițiune de student în gimnasiul superior; cu asta — credeam în mine — voi învinge, sum student în totă puterea cuvintului și apoi ce mai voiesce.

Momentul dorit sosi.

Era 30 Iunie... ultima zi a anului școlastic — ziua judecării finale.

Pe când alții așteptau cu nerăbdare rezultatul clasificărilor, eu nepunând nici un poud pe aceea — căci dor nu înzadar mi-a dăis d-l profesor D. că: „nu calculi fac pe om învățat așteptam eu dor se treacă odată și asta și se plece cât mai iute acasă, unde mă chema un dor ascuns, un dor tainic.

Etă-mă în fine pe tren... Câteva ore de călătorie și voi fi la locul dorit.

Deja pe drum îmi închipuiam și par'că auđiam, cum scumpa mea mamă primindu-mă cu dragostea-i îndatinată, va începe se-mi povesteaceă despre noua familie, despre noii vecini, căci șodeam aproape de părintele N.; pare că o auđiam cum le descrie bună-tatea și nobleța ce-i caracterizează; mi se pare că acum îmi sună în urechi cuvintele ei dulci, prin cari îmi dă sfat, cum se mă port la casa și în familia noului părinte sufletese și mai mare îmi era bucuria, când mă gândiam cum mi-a spune, cât au întreat de mine: cum mă port, când voi veni acasă și altele.

O scumpă mamă! ce nobilă ești tu! cât de fericită ești tu chiar și între cele mai mari suferințe, când știi pe fii tei fericiti! Aici îmi vine în minte „Istoria unei mame“ a lui Andersen, în care se istorisesece cum o mamă nu s'a linșcit, până nu și-a aflat copilul răpit de morțe, trecând prin cele mai mari suferințe, sacrificându-și tot ce numai a avut, chiar și lumina ochilor, numai ca să-l alle și în urmă aflându-l și întreată fiind de modul cum a ajuns acolo, a respuns: „Sum mamă.“ aici însă — deși îi sta în voie se alegă — pentru fericirea fiului său, o sacrificat'o așa.

O dulce cuvint de mamă! cine te pôte prelu? cine ar putea spune cât conții și esprimi tu cuvint sfânt? Nime — căci organul-vorbirei e cu mult mai slab decât ea se pôte face așa ceva; numai aceea inimă dacă ar putea vorbi — ar putea spune d'ora, care a fost aprinsă de focal teu sacru — de dragostea ta, ér apoi eruda s'orte o-a despoiat de acesta; numai aceea ar fi în stare să te prețuiască.

În fine etă-mă ajuns la locul dorit, etă-mă în mijlocul iubiților mei!...

În mijlocul fericirii mele gândul îmi sbura la a treia casă; un dor ascuns mă atrăgea, îmi șoptea șopte neînțelese.

Era Joi... în ziua aceea nu puteam merge, obosit fiind de călătorie; Vineri? îmi spuse cineva că nu-i iertat a face visite și apoi eu mă lincam strict de spusese celor mai mari. Remănea decî Sâmbătă ca termin pentru visita mea, când pregătindu-mă ce se fac, cum se mă port, ce se vorbase etc. îmi iau inima în dinți mă due.

Cât de mare mi-a fost bucuria când deja la primul moment ved că planul meu reușesece pre neașteptate, întocmai precum îmi închipuiam eu; și într'adever! cum se și putea altmintrelea? Familia venerabilului părinte N. la prima vedere mi-a impus prin gingășia, nobleța și afabilitatea sa; între împrejurări modeste cum

de regulă sunt preoții noștri — dar cultă, nobilă și vrednică de cel mai profund respect.

Primele momente petrecute în acesta familie îmi vor remănea pururea neșterse în anele vieții mele; atâta nobleța, atâta bună-tate în vorbele lor, atâta gingășie în modul lor de gustare.

În curând mi-a dispărut și nelinșcea ce mi-o căusa fetița abia de 12—13 ani a părintelui N.; vorbele dulci, purtarea-i afabilă și manierele-i fine mi-au dat se înțeleg, că nu e precum mi-o închipuiam eu; în scurt am devenit prietini.

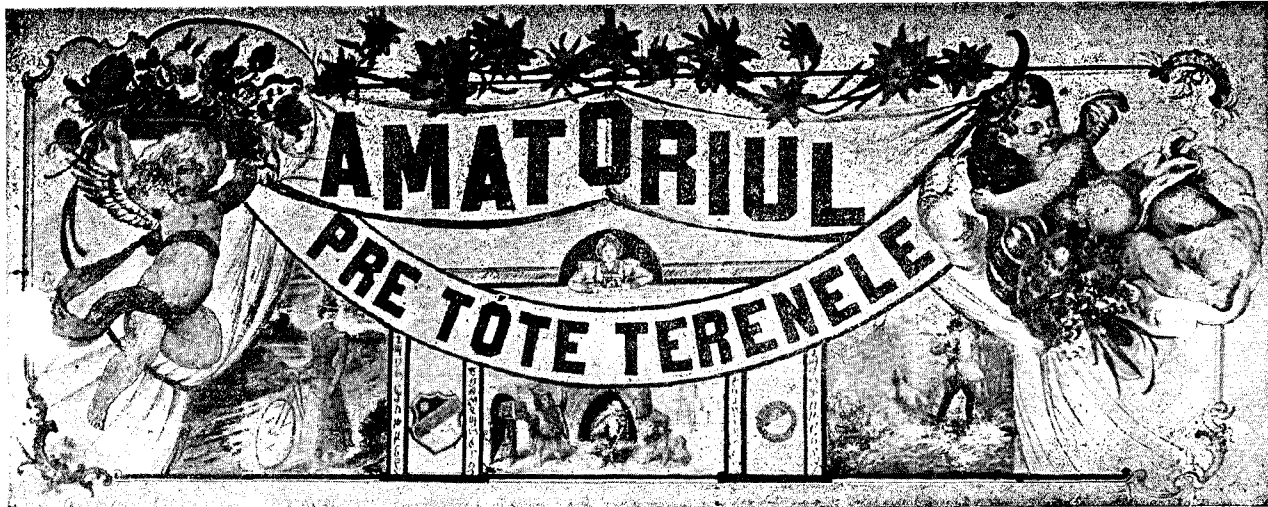
Din momentul acela m'am făcut oște de casă — ba pot dice — membru nedespărțit a familiei părintelui N.

Visul meu era întrupat în realitate, dorințele mele împlinite, eram atât de fericit atunci.

Când mama vedea că lipses de acasă, șia că-s la părintele și era liniștită.

(Va urma).

Cinei.

Esclentă poleitură pentru hamuri.

Un om de specialitate publică în „*Deutsche Sattlerzeitung*” o poleitură foarte esclentă pentru hamuri, șele de călărit etc. Poleitura [wichse] se pregătește în modul următor:

Mai întâi facem o leșie după cum urmează:

În o oală de lut topim 250 gr. *Potasiu* în 1 litru apă curată și o punem la foc să fearbă.

În același timp luăm 60 gr. *car nestins*, îl stângem până capătă o consistință cam groasă, [breig] și apoi o turnăm în soluțunea de potasiu; o punem ear la foc și mestecând mereu o mai lăsăm să fearbă 10 minute; apoi o luăm dela foc și o punem să steie, până varul se așază pe fund. După ce sa așezat bine turnăm fluiditatea ce a rămas de-asaupra, cu băgare de seama și o filtrăm prin *hârtie de filtrat* pusă în un tolceriu în o sticlă, unde leșia astfel pregătită

o putem păstra timp îndelungat numai trebuie totdeauna bine astupată.

O oală de 2 1/2 litre o umplem acam jumatate cu leșie de aceasta, o punem la foc și când începe a ferbe punem 5—600 gr. ceară curată de stup, *mestecând mereu*. Dacă e lipsă mai adaugem din leșie până când ceara s'a topit tătă. Dar totdeauna e mai bine a pune leșie mai puțină, decât prea multă. Un semn bun că am nimerit bine poleitura. Dacă are gust *sărat* atunci pasta nu e bună și trebuie să mai aducem *ceară* până când gustul sărat dispăre cu totul atunci poleitura e bună și o putem turna în șeătula de lemn sau plev, după ce au mai lăsat-o puțin la foc să se mai îngroșe.

Aceasta poleitură conservă pielea în modul cel mai esclent, îi dă lustru frumos și nu se ea pe haine dacă hamurile sau preste tot pielea lustruită cu ea e espusă la ploaie.

DE ALE POPORULUI.

„Vremea.”

— Sîovă —

Bătrânii nu începă elisa mai înainte de ce iar veni vremea și vremea începutului elisei nu sosea până în septămăna albă, mai cu samă celor cu elisa scurtă și îngustă.

Tăieșe și el pe Crăciun un porcui și-și spânzurase elisuța în pod, uitându-se la ea că la sora și făcea cum putea de rîndul unsorei, ca se n'o începă până-i va veni vremea, că veđi, cu alăta ținea mai îndelungat. Era adecă om cu minte și cruțator. Muierea lui, pe lângă că era locomosă și nu prea cruțătoare, mai era și îmburdată cu légănul și pôte și mamă-sa ia tors pe môlele capului; decî intruna sta de bărbat se începă odată elisa, că nu are cu ce găti mîncările cum se cade, ei iată numai le arată unsorea dar nu le unge. Inse nu și nu, până ce-i vine vremea. Fiind că D-deu așa a lăsat muerea: ca se fie plecată bărbatului — de voc de nevoe și ea trebuie se asculte de bărbatu-său și se aștepte sosirea vremii, pe care ea n'o cunoscea, nici scia sosirea ei, că diua orî noptea are se soséscă.

Unui țigan de undeva, nu sciu de unde, dar sciu că n'o fi venit prea de departe, îi venise la cunoscință tot-tot, cum adecă sta tréba la asta casă și între cei doi nepotrivii și pândind ocașiunea și aflând că bărbatul e dus de acasă de erî și n'o se vină până mâne: se curăți bine, se îmbracă tot în alb și cu

diferite pisticături, avënd straița la umér intră și dând binete adause:

— Bărbatu tēu sciu că s'a dus erî și nu vine până mîni; dar și fără el pot face tréba, bine că ești tu aci, că sciu că mă aseptî cu dor, nu-i așa?

— Da cine ești d-ta? întrebă muierea.

— Dar nu mă cunoseci?

— Deu, nu!

— Eu sunt „vremea” pe care tu mă așteptî de mult și cu dor, fireai sănătósă se-ți pot veni cât la mai mulți anî! Am venit drăguță se încep elisa ceea.

— O, țină-te D-deu cu pace! da de ce n'ai venit mai de mult? că deu...

— E, fătul-meu! La multe elise am eu se merg încă de acuma; apoi se veđi la câte am fost până acuma și veđi, până vine rîndul nu poți, scii bine.

— Da, da. Na aciî cuțitul...

— Gata am venit eu. Podul casei sciu că-i deschis.

— Deschis, dute și începe elisa.

Țiganul se luă pe scară în sus, împărți elisa frățește, o icui în straiță și hai! Pe când țiganul scoborea, muerea, stăpăna ca-

sei, cu cuțitul în mână urca lăsându-i gura apă de dor de clisă. Ajungând ea la clisă; și vedând că începătură mare facuse „vremea” în ea exclamă: Ei, vreme, vremea, de ce te-a adus patele la ușa mea, îi părea reu după clisă: dar se mângăie în creștința, că bărbatul său ia fi spus „vremii” cum se începă clisa și poate vor fi prietini buni; deci stărtică și ea o halcă și o fripse, apoi dăi gură soră Barbură!

Când ia sosit bărbatul acasă, ea îi spuse cu bucurie, că a

venit „vremea” și a început clisa; dar adause cam oftând, că a făcut prea mare începătură. După ce se convinsese bărbatul despre totă treba, exclamă:

Nu da post
Cehi prost,
Că postesce
Cât trăiesce!

G. Bodnariu.

Cimilituri.

— de Teodor A. Bogdan, învățător în Bistrița. —

Hinta 'n sus, hinta în jos
Că din necaz des te-am scos.

(Cumpăna.)

Am o vacă frumoșea
Când la apă merg eu ea,
O prind de coddă
Că-i cam nărădă.

(Cofa.)

Am un băețuș
Cu doi creșterăș
Dacă oiui dicta
Tote le-oiu vedea.

(Lumina.)

Ce de tin' se freacă
Și-nu' prindî nici odată.?

(Vântu.)

Am pui o grămadă
C'o cloșcă în livadă
Sara se arată.

(Luna și stelele.)

Am o vacă cam tărcată,
Dimineța-o due sătulă
Sara întorcând e ruptură.

(Straița.)

Sum o scândură văpsită
Și toți în mine se uită.

(Cartea.)

Intr'on vas
Plin cu vinars
Stă și vinul bētrinoc
Nu se mestecă de loc.

(Oul.)

Me dusei în poeniță
Găsiî cuib de prepeliță,
Luăi nouă dintre ouă
Mai lăsăi încă vre-o două
Prepelița se mai ouă.

(Crumpenelc.)

Ce-i lung și împenat
Cu unghiî de sgăriat
La Sângeorz prea căutat.

(Rugul.)

Patru merg
Când vreau alerg.
Patru pōrtă lâna 'n stână
Patru stau
Lapte ne dau.

[Oia.]

Am o găscă grasă
De-o rēstorni se varsă.

[Glaja.]

Am o curte încăldită
În ea stau tot vaci pārlite.

(Pânca în cuptor.)

Indulgeala bărbatului,

O nevastă ce-și lăsară
Bărbatul bun și plecară
Cu ibovnicu'n alt sat,
Ēr se întōrse la bărbat
Și 'n genunchi mai l'a rugat:
— „Iartă-mă, dișe, bărbate,
Averei de bine parte! . . .
Dacă vrei bucăți mă taie
Că-s vrednică de-o bătae;
Dar se aud din gura ta
Că mă ierți! Ēr de cumva

Numai ceva țiu greși
Mă poți chiar și omori,
Se nu-mi faci bărbate alta!

El și-a ascultat nevasta
Și-i dișe: — „Eu te-am iertat
Ca te-ai dus și m'ai lăsat,
Înse nici la mōrtea mea
Se te iert nu voiui putea
Pentru că te-ai întors iară!”
Și-o dădu pe ușă afară.

I. Enea Encescu,

PRIMA TIPOGRAFIA ROMÂNEASCĂ
IN
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI.

Comandele se execută prompt și cu acuratețea.

Prin acesta fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistrița-Năsăud) un stabiliment tipografic provădit cu cele mai bune mijloce tehnice, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc la executare:

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ

Cărți și broșuri,

Foi periodice,

Bilete de logodnă,

Invitări la nuntă,

ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI,

Compturi,
PREȚURI-CURENTE

Cuverte,

Bilete de înmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU, Șoimuș.

Prețurile sunt foarte moderate.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

La administrațiunea foiei
„Revista Ilustrată“
în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó
se află de vândare:

Cum să fotografăm? — — — — — cor. 1.—	Portretul metropolitului Șuluțiu pe
Oglinda inimei poesit de G. Bugnariu — — — — — „ —.50	carton de lucș — — — — — cor. —.40
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Portretul lui George Barițiu pe car-
de salon — — — — — „ 10.—	ton de lucș — — — — — „ —.20
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș „ —.30
porală — — — — — „ 5.—	Novele și schițe de I. P. Reteganul — — — — — „ —.70
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semes-	
trul I, elegant compactată — — — — — „ 3.—	

Toți acei, cari comandă **tóte opurile de mai sus de-odată**, capătă un scădemânt dela prețul indicat.

Administrațiunea.